

den Ordning at give enhver Præst, der er afflediget, Lov til at optræde som Sjælesørger for en Menighed, skal man i det Ringeste fra den kirkelige Virksomhed, som man tilstøder ham, bestemt affondre hele den borgerlige Virksomhed, som ubetinget er knyttet til Embedsmanden.

Jeg skal endnu blot tilføie en Slutningsbemærkning om et Punkt, som jeg burde have berørt før. Naar man forlanger, at Netten til at udføre kirkelige Handlinger skal, ogsaa efterat en Mand er entlediget, være knyttet til den engang modtagne Ordination, saa har man, fordi man tænker paa en enkelt værdig Mand, overseet, hvormangen ganske vist baade meget svag og, jeg kan sige, uværdig Mand man derved vil give Ret til at virke i Kirken. En er afflediget, som de fleste antage, uheldigt; men hvormange ere ikke affledigede, som det var ganske i sin Orden at affledige, og som man ad denne lempelige Vej har fjernet fra et Embede, hvor de gave Forargelse, og hvor ofte vil det ikke skee endnu, at man for at undgaae Forargelse, eller af Skaansel, eller fordi det fuldstændige juridiske Beviis, hvorefter man kunde faae Manden dømt fra hans Embede, brister, giver ham et Vink om at tage sin Afled, og han da i Erkjendelse af sin egen Udygtighed eller Uværdighed trækker sig tilbage? Kan det da være Meningen, at ogsaa denne Mand skal vedblive at have Ret til at fungere, ikke alene som Sjælesørger, men vel at mærke tillige som Embedsmand, hvis Handlinger skulle have borgerlig Gyldighed? Skal en Mand, som er bleven afflediget, maaskee blandt Andet, fordi han høist uordentligt og upaalideligt har ført sine Embedsbøger, have Ret til under en langt ringere Control privat, at føre Bøger, der skulle have samme Gyldighed som de, han har ført daarlige, da han før var Embedsmand? Nei! det gaer ikke an. Man har virkelig, troer jeg, just ved at man har seet paa et enkelt Punkt, paa en kirkelig værdig Mand og paa, hvad han kan være for de Enkelte, der slutte sig til ham, glemt, hvorledes den hele kirkelige Virksomhed er organiseret, at den har et bestemt Grundlag, idet den er knyttet til Embede. Der kan være store Mangler ved

denne Form, men dem maa man saa søge at rette i deres Almindelighed, og man kan ikke tage et enkelt Punkt ud og glemme det Øvrige.

Sasle: Jeg skal ikke trætte Forsamlingen med at imødegaae de forskellige Udtalelser af den ærebe Landssthingsmand, som nu satte sig. Jeg skal kun holde mig til det Punkt, som han syntes at lægge særdeles Vægt paa, Hensynet til Kirkebøgernes Førelse. Den ærebe Landssthingsmand har aldeles overseet, at, dersom dette Lovforslag, som jeg i Forening med Andre har tilladt mig at indbringe her, bliver vedtaget, er den Præst, som Sognebaandsløserne have sluttet sig til, aldeles ikke fritagen for at være undergIVEN de Bestemmelser, som findes i Loven af 4de April 1855. Ved Paragraph 3 i denne Lov har man meent tilstrækkeligt at have sikret, at Kirkebøgerne blive førte forsvarligt; det er paalagt Sognebaandsløserne at meddele til Kirkebetsjenten og til Præsten i deres eget Sogn alle til Kirkebøgernes nøiagtige Førelse fornødne Oplysninger angaaende enhver kirkelig Handling, som udføres af en anden Præst; paa denne Maade troer jeg, at den ærebe Landssthingsmands Frygt maa falde bort, især da der i dette Lovforslag endogsaa er givet en Betryggelse mere ved de Kirkebøger, som Vedkommende selv skulle føre.

Madvig: Saa bliver der altsaa dobbelte Kirkebøger at holde sig til, som kunne stride mod hinanden.

Sasle: Jeg veed ikke, hvorfor de skulle stride mod hinanden.

Rehmann: Jeg skal kun gjøre en kort Bemærkning, idet jeg vil gjøre de Herrer, som ønske at fremme Loven, opmærksomme paa, at, saaledes som Ordene lyde i § 1, maa ogsaa den Menighed, som boer i et Sogn, hvor der er bestiftet Præsten en personel Capellan, kunne stille sig fra Præsten og slutte sig til Capellanen i selve Sognet. Saafremt det skulle være Meningen, vil det ofte være Tilfældet, at Præsten i sin personelle Capellan mere eller mindre nærer en Slange ved sin Barm.